

ILDSTØTTEN

eller

ISRAEL I TRÆLDOM.

Af Pastor I. M. Ingraham,

Fjerde Brev.

Remeses af Damaskus til sin Fader, Kongen.

En Hule i Bjerget Horeb, Midians Ørken.

Min kære, kongelige Fader!

Jeg har i to Uger været hos din ærværdige Ven, Hebræeren Moses. Min Rejse har været overordentlig interessant, da hele Egnens Karakter var vild og storartet. Efter otte Dages Forløb kom vi en Aften ind i Dalen ved Bjerget Horeb, som i ophøjet Majestæt med sin dobbelte Krone rejste sig op til Skyerne ved Siden af os. Vi var drejet om et Hjørne af Bjergvæggen, som her rejser sig aldeles stejlt op fra Sletten, og var kommet ind i en Kløft, hvorigen Landevejen gaar til Kongens By, en Dagsrejse borte, da jeg fra Ryggen af min Kamel opdagede en Faarehyrde, der stod paa en Klippe og bandede sig til en Stav, medens hans Faar laa rundt om ham. Det var en høj, ærefrygtingdynde Skikkelse med graasprængte Løkker og et Skæg, lig Sneen i Hvidhed, som faldt langt ned over Brystet paa ham. Der var en Majestæt, og dog en Simpeltid i hans Klæde- dragt og Væsen, som betog mig, da han stod der som en Statue belyst af den nedgaende Sol.

Mit Hjerte sagde mig instinktmæssigt: „Dette er Moses!“

„Se! Der staar Jethros Svigersøn!“ sagde Købmanden.

Jeg lod øjeblikkelig min Kamel knæle, og steg af med glad Hast. Næste Øjeblik knælede jeg ned for din Ven, kære Fader, og raabte med en Følelse af dyb Ærbødighed:

„Jeg er Remese, en Søn af din Ven Sesostris! Ærværdige Fader, skænk mig din Velsignelse, thi jeg bærer dit Navn!“

Han betragtede mig et Øjeblik med Overraskelse; derpaa sagde han, idet han løftede mig op, med et Ansigt straalende af hellig Glæde:

„Jeg ser i dig din Fader, og hører hans Stemme! Velkommen, min Søn! Hvorledes har den gode Konge det? Har du povet dig gennem Ørkenen for at se den landflygtige Hebræer? O!“ tilføjede han, idet han omfavnede mig, „Synet af dig bringer alt det forbigangne frem for min Erindring!“

Hans Stemme skælvede af Bevægelse, og jeg bemærkede, at han i det hele havde lidt Besvær med at tale. Jeg meddelte ham, hvorfor jeg var kommet og gav ham dit Brev. Han tog mig til sin Grotte, som ligner de hellige Præsters i Libanos Bjerge. Karavanen slog Lejr i Nærheden den Nat, og jeg forblev hos Vismanden. Vi samtalede i mange Timer om dig, om Tyrus, om min Bedstemoder, om Dronning Amense, om Hebræerne og om hans Fortrolning til, at de snart skulde befrtes.

Hvor lykkelig var ikke den gamle Mand ved at høre fra dig, kære Fader! Hvor inderligt maa ikke det Venskab være, som sammenknytter eder, da det har holdt sig lige saa frisk i Firserne som i Ungdommen!

Næste Dag ledsagede jeg ham til Hovedstaden i Midian. Der saa jeg hans Hustru, Zippora, og hans to Sønner, smukke og intelligente Ynglinge paa seksten og atten Aar. Jeg blev ligeledes forestillet for den ærværdige Ru-el Jethro, eller Kong Jethro, der nu er hundrede og et Aar gammel, men som stadig har sin fulde Manddomskraft. Han beskrev mig sit første Sammentræf med Moses for fyrretve Aar siden.

„Mine syv Døtre,“ sagde Fyrsten, „var med mine Faarehyrder ved Brønden i Nærheden af Byen og drog Vand til Flokkene; thi Bjergfyrsten, der ikke havde Vand, havde tre Gange sendt sine Hyrder til vor Brønd for at tage det der, skønt vi havde lidt nok til vore egne Hjorder. Jeg sendte da mine Døtre, fordi jeg tænkte, at de vilde respektere deres Nærrelse, men Bjerghyrderne drev dem bort, da pludselig en Fremmed, som sad ved Kilden, rejste sig og med stort Mod afstraffede Angriberne. Endskønt de var mange i Tal, flygtede de dog for ham i stor Frygt, hvorefter han vendte sig til mine Døtre, beroligede dem og hjalp dem med at drage Vand.“

Da de kom tilbage tidligere end jeg havde ventet dem, spurgte jeg dem om Grunden, og de svarede:

„En Ægypter, en Mand af stor Kraft, befriede os af Faarehyrdernes Hænder og hjalp os med at drage Vand.“

„Hvor er han?“ spurgte jeg, „Hvorfor har I ladet denne tapre fremmede blive siddende ved Brønden? Hvorfor var han, tror I?“

De svarede: „Han er en Ægypter,“ thi det antog de ham for efter hans Dragt.

Jeg sendte da min Datter Zippora efter ham og indbød ham til at besøge mig. Fra den Dag blev vi Venner, og da jeg hørte hans Historie, at han var en Hebræer og, ligesom jeg selv, nedstammede fra Abraham, gav jeg ham Zippora til Hustru, og han blev her i Landet og er nu den største og viseste Mand i det, thi Gud er med ham.“

Jeg hørte med megen Interesse paa den korte Beretning, kære Fader, og tænker at du ogsaa vil synes om at faa det savnede Led i Moses' Historie, der knytter hans Fortid til hans Nutid.

Den følgende Uge trak jeg mig tilbage med Moses til Bjergene, og her tilbragte jeg nu mine Dage med at lytte til hans næsten overmenneskelige Lærdom. Han har skrevet til dig, og jeg skal

tage Brevet med, naar jeg rejser tilbage til Ægypten.

Jeg havde nær glemt at fortælle dig, at Aaron, Moses' Broder, fornylig var i Midian som assisterende Præst ved Ofringerne i den By, men han er nu vendt tilbage til Goshen, hvor han for mange Aar siden har giftet sig. Hans Søster Mirjam er her hos Moses og er en af de mest majestætiske Kvinder, jeg nogen Sinde har set. Hun gaar i sit fire og halvfemsindstyvende Aar, men er saa livlig og kraftig i sine Bevægelser som en ung, rask Kvinde. Med hendes snehvide Haar, glimrende sorte Øjne og Dronningemine ligner hun Solens ærværdige Præstinder i Baal-Phegor. Ogsaa Moses' Moder lever i Midian, men hans Fader er død i det øde Arabien, hvorhen de flygtede fra Ægypten, før de kom til Midian.

Farvel, kære Fader, det overrasker mig ikke, at du elsker Moses, thi han har alt vundet mit Hjerte.

Din hengivne Søn

Remese af Damaskus.

Femte Brev.

Remeses af Damaskus til Sesostris.

Skatkammerbyen Raamses, Ægypten.

Min elskede og ærede Fader!

Du vil se af dette Brevs Overskrift, at jeg atter er i Ægypten, og jeg er her under de mest mærkelige og forbavsende Omstændigheder. Remese — det vil sige Moses, den højeste Guds Tjener — er her ogsaa. Mine skælvede Fingre kan næppe skrive Brevet læseligt, saa stor Bevægelse er jeg i. Men jeg skal ikke undlade at meddele dig Begivenhederne.

Jeg skrev sidst til dig fra Faarehyrde-Vismandens Hule i Horeb Bjerget.

Den følgende Dag førte han en Del af sin egen Flok fra en langt bortliggende Slette til den aflukkede Dal bagved Horeb og længst borte fra Havet. Da jeg gmentret ventede ham tilbage, gik jeg ud for at møde ham og steg just ned ad den stejle Sti, da jeg saa ham vandre foran sine Hyrder og lede sin Flok op ad Dalen. Han var langt forud for de andre og ganske alene, da jeg opdagede en klar Flamme, som steg op lige ved Siden af, hvor han gik. Den rejste sig over Krattet, som den syntes at fortære uden Røg. I samme Øjeblik bemærkede jeg, at Moses drejede ud af sin Vej og nærmede sig den straalende Ild. I et Sekund forsvandt han for mit Blik og indhyllede i Flammen. Jeg skyndte mig ned ad Bjergstien, overrasket og forskrækket over, hvad jeg havde set, og da Vejen bugtede sig, varede det nogle Minutter, inden jeg kom til Dalen, hvor jeg ventede at finde den ærværdige Vismand fortræet af Flammerne, der syntes at have omgivet ham.

Da jeg naaede Dalen, saa jeg Faarehyrderne ligge nedfaldne paa deres Ansigter, medens den Guds Mand stod foran Busken med et Aasyn straalende som Solen. Min Sjæl blev grebet af en ubeskrivelig Frygt ved dette Syn. Sine Sandaler havde han taget af Fødderne, og det syntes, som om han stod i sin Guds Nærhed, saa højtideligt et Udtryk havde hans Væsen. Det var, som om han holdt Samtale med en inde i Flammen. Jeg faldt paa mit Ansigt, thi jeg følte den Almagtigheds Nærværelse. Saa hørte jeg en Stemme, som kom den fra den flammende Busk, sige:

„Jeg er din Faders Gud, Abrahams Gud, Isaaks Gud, og Jakobs Gud.“

Ved denne rolige, guddommelige Røst, der lød i stille, sagte Toner, syntes dog Jorden at skælve, som om dens Skaber traadte paa den. Jeg saa op med Frygt og Rædsel, og se! Moses knælede og havde skjult sit Ansigt med sin Hyrdekaabe, thi han frygtede for at se Gud. Mit Hjerte sank i mig, og jeg blev som en død Mand.

Da jeg kom til Bevidsthed paany, hørte jeg, uden at turde rejse mig, Moses tale med den magtige Aand i Flammerne, der nu syntes at være det Skær, der udraalede fra Guddommen.

„Jeg har grant set mit Folks Elendighed i Ægypten,“ lød Stemmen paany, „og hørt deres Skrig over dem, som trænger dem; thi jeg ved deres Smerte. Og jeg er nedfaren for at redde dem af Ægypternes Haand, og for at føre dem op af dette Land, til et godt og vidt Land, som flyder med Mælk og Honning, til Kananitens, og Hevitens, og Jebusitens Sted.“

Og nu, se Israels Børns Skrig er kommet for mig, og jeg har ogsaa set den Trængsel, hvormed Ægypterne trænge dem. Saa gik nu, og jeg vil sende dig til Farao, og udfør mit Folk, Israels Børn af Ægypten.“

Og Moses sagde:

„Hvo er jeg, at jeg skulde gaa til Farao, og at jeg skulde udføre Israels Børn af Ægypten?“

Og han sagde:

„Sandelig, jeg vil være med dig, og dette skal være dig et Tegn, at jeg, jeg har sendt dig: naar du udfører Folket af Ægypten, da skal I tjene Gud ved dette Bjerg.“

Og Moses sagde til Gud:

„Se, naar jeg kommer til Israels Børn og siger til dem: Eders Fædres Gud har sendt mig til eder, og de siger til mig: Hvad er hans Navn? Hvad skal jeg da sige til dem?“

Og Gud sagde til Moses:

„Jeg er den, som jeg er“; og han sagde: „Saa skal du sige til Israels Børn: Jeg er har sendt mig til eder.“

Og Gud sagde ydermere til Moses:

„Saa skal du sige til Israels Børn: Herren, eders Fædres Gud, Abrahams Gud, Isaaks Gud og Jakobs Gud, sendte mig til eder; dette er mit Navn

evindeligt, og denne min Ihukommelse fra Slægt til Slægt.“

Gaa, og du skal samle de Ældste af Israel, og sige til dem: Herren, eders Fædres Gud, Abrahams, Isaaks og Jakobs Gud, er aabenbaret for mig og har sagt: Jeg har visselig besøgt eder, og set, hvad eder er vederfaret i Ægypten.

Og jeg har sagt: Jeg vil føre eder op af Ægyptens Elendighed, til Kananitens, og Hethitens, og Amoritens, og Hevitens, og Jebusitens Land, til et Land, som flyder med Mælk og Honning.

Og de skal høre din Røst, og du skal gaa ind, du og de Ældste af Israel, til Kongen af Ægypten, og I skal sige til ham: Herren, Hebræernes Gud, har mødt os; og nu, kære, lad os gaa tre Dages Rejse hen i Ørkenen, og ofre til Herren vor Gud.

Men jeg ved, at Kongen af Ægypten skal ikke lade eder fare, end ikke ved en stærk Haand.

Og jeg skal udrette min Haand og slaa Ægypterne med alle mine underlige Ting, som jeg vil gøre midt deri, og derefter skal han lade eder fare.

Og jeg vil give dette Folk Naade hos Ægypterne, og det skal ske, naar I skal rejse, skal I ikke rejse tomhændede.

Men hver Kvinde skal begære af hendes Naboerske, og af den, hun er i Huset med, Sølvkar og Guldkar, og Klæder; og dem skal I lægge paa eders Sønner, og paa eders Døtre, og skille Ægypterne derved.“

Og Moses svarede og sagde:

„Men se, de skal ikke tro mig og lyde min Røst, men de skal sige: Herren har ikke aabenbaret sig for dig.“

Og Herren sagde til ham:

„Hvad er det du har i din Haand?“

Og han svarede: „En Stav.“

Og han sagde:

„Kast de paa Jorden,“ og han kastede den paa Jorden, saa blev den til en Slange, og Moses flyede for den.

Da sagde Herren til Moses:

„Udræk din Haand, og tag fat paa dens Hale,“ saa rakte han sin Haand ud, og tog fast paa den og den blev til en Stav i hans Haand.

At de skal tro, at Herren, eders Fædres Gud, Abrahams Gud, Isaaks Gud og Jakobs Gud har aabenbaret sig for Moses.

Og Herren sagde ydermere til ham:

„Stik nu din Haand i din Barm;“ og han stak sin Haand i sin Barm, og han drog den ud, og se, hans Haand var spedalsk som Sne.

Og han sagde:

„Stik igen din Haand i din Barm;“ og han stak igen sin Haand i sin Barm; og drog den ud af sin Barm og se, da var den bleven igen som hans andet Kød.

„Og det skal ske, dersom de ikke vil tro dig, eller adlyde din Røst ved det første Tegn, da skal de tro din Røst ved det andet Tegn.“

Og det skal ske, dersom de end ikke skulde tro disse tvende Tegn, og ej lyde din Røst, da skal du tage af Flodens Vand og øse paa det tørre; da skal det Vand, som du tog af Floden, vrede, ja det skal vrede til Blod paa det tørre.“

Og Moses sagde til Herren:

„Hør mig, o Herre! Jeg har ikke hid til Dags været en veltalende Mand, ej heller, siden du taledes til din Tjener; thi jeg har et svart Maal og en svar Tunge.“

Og Herren sagde til ham:

„Hvo har givet Mennesket Mund? Eller hvo gør stum eller döv, eller seende eller blind? Mon ikke jeg Herren?“

Saa gaa nu, og jeg skal være din Mund og lære dig, hvad du skal tale.“

Og han sagde:

„Hør mig, Herre! Send nu, hvem du vil sende.“

Da blev Herrens Vrede optændt imod Moses og han sagde:

„Kender jeg ikke Aaron, din Broder, den Levit, at han kan tale vel? Og se, han skal gaa ud imod dig, og naar han ser dig, da skal han glæde sig i sit Hjerte.“

Og du skal tale til ham, og lægge Ordene i hans Mund; og jeg skal være med din Mund, og med hans Mund, og lære eder, hvad I skal gøre.

Og han skal tale for dig til Folket; og det skal ske, at han skal være din Mund, og du, ja du skal være ham som en Gud.

Og tag denne Stav i din Haand, med hvilken du skal gøre Tegnene.“

Da rejste Moses sig fra Jorden og bøjede sit Hoved dybt som Tegn paa sin Underkastelse og Lydighed mod Herrens Ord. Flammen var bleven svagere, indtil den syntes lig en gylden Sky, der smeltede bort lig en Taage, der bestraales af den nedgaende Sol. Et Øjeblik efter var den usynlig, og fterlod den hellige Busk lige saa grøn og blomstrende som før.

Med Øjnene opløftede mod Himlen, sagde Moses: „O Herre Gud! Hvo er som du blandt Guderne? Hvo er dig lig, du herlige, forfærdelige, i at gøre Underet? Herren skal regere for evigt, stor i Magt og Herlighed! Han er min Gud, og jeg vil prise ham, mine Fædres Gud, og jeg vil ophøje hans hellige Navn i al Evighed! Han har erindret sin Pagt med Abraham og sin Trusel mod det Folk, der undertrykker hans Folk!“

I dette Øjeblik saa jeg Aaron komme oppe paa Vejen. Da han saa Moses, hvis Skikkelse endnu syntes at straa af Genskinnet fra Guddommens Majestæt, løb han hen til ham, kyssede ham og sagde:

„Saaledes saa jeg dig i mit Syn, min Broder!“

„Har ogsaa du set Gud Ansigt til Ansigt?“ spurgte Moses, idet han betragtede ham med Alvor, „siden du er hidkommen fra Ægypten saa hurtigt.“

„Jeg var hensunken i Bøn for fjorten Dage siden i Goshen, da pludselig et Syn stod for mig, saaledes som uden Tvivl vor Fader Abraham saa det. Synet sagde til mig: Gaa ud i Ørkenen at møde Moses. Derpaa syntes jeg at se dig staa paa Guds Bjerg, og Guds Herlighed omstraaledede dig, og du talte med en, der lignede en Guds Engel, og jeg vidste, at du af ham blev beklædt med Myndighed til at udføre Israel af Ægypten. Derfor kom jeg uden Tvøven hid efter Herrens Engles Befaling. Mit Hjerte er glad ved at se dig. Tal nu, o Broder, thi Englen sagde til mig: „Han skal berette dig alle Herrens Ord, og alle de Tegn, som Herren har givet ham.““

Moses fortalte da Aaron alle de Ord, som Gud havde sagt til ham, og hvorledes Herren havde sendt ham til Israels Befrielse og givet ham Mod og Kraft til at adlyde ved at borttage hans Frygt og bestyrke hans Tro. Derpaa viste han Aaron Staven i sin Haand og sagde: „Hvis denne Stav bliver en Slange, som den blev før for Herrens Aasyn, da kan du vide, at han har sendt mig og er med mig, thi dette er hans Tegn.“

Som han talte, kastede han Staven langt fra sig paa Jorden, men øjeblikkelig blev den til en Slange, der løb hen imod Moses, som derpaa greb den i Hovedet, hvorpaa den paany var en Stav. Det andet Tegn viste Moses ogsaa sin Broder, som derpaa svarede og sagde:

„Du skal befri Israel, og jeg vil være din Tjener og bære din Stav foran dig.“

Jeg var allerede paa Moses Indbydelse traadt hen til dem og hilste nu paa Aaron. Derefter vandrede vi alle tre hjemad mod Hulen, de to Brodre samtalede og jeg i dybe Tanker over det vidunderlige, som jeg havde været Vidne til.

Næste Dag gik Moses til Jethro og sagde:

„Kære, lad mig fare, saa vil jeg drage tilbage til mine Brødre af Levi Familie, som endnu er i Ægypten og se om den endnu lever, thi Herren har aabenbaret mig, at alle de Mænd er døde, som søgte efter mit Liv.“

Og hans ærværdige Svigerfader sagde:

„Gaa i Fred!“

Tre Dage senere forlod derfor Moses, ledsaget af sin Broder og mig, Midian og medtog sin Hustru og sine Sønner. Næste Dag traf vi paa en Karavane fra Østen, som vi sluttede os til, og efter adskillige Dages Rejse naaede jeg paany Ægypten. Da vi var nær On, skiltes jeg fra Moses, som med sin Familie drog til den Del af Landet Goshen, hvor hans Stamme bor, hvilket ikke er langt fra Byen Raamses.

Fortsættes

TIL BØRNEHJEMMENE.

Før kvitteret se Bbl. Nr. ?? \$6786.22. Milwaukee, Wis., Offer ved Julefesten \$20.88; Moorhead, Ia., Mrs. Albert Rasmussen \$5; Milwaukee, Wis., Mrs. Møller \$2; Council Bluffs, Ia., Tabitha Syforening \$25; Cedar Falls, Ia., Wilber C. Andersen \$2; Saxeville, Wis., Børnehjemsforeningen \$7.55; Sioux City, Ia., George Sterkel \$2; Portland, Oregon, Marie Hagensen \$5; Chicago, Ill., Siloam Mgh. N. J. Petersen og Familie \$5; Graettinger, Ia., S. S. Juleoffer \$8; Mercer, N. Dak., Hans J. Bille \$1; White River, S. Dak., Peter A. Petersen og Hustru \$30; Moorhead, Ia., Bethesda Kvindef. \$10; Frederiksborg, Nebr., Nebr., S. S. \$14.50; Minden, Nebr., Mrs. Marie Borggaard \$2; Suring, Wis., Pastor V. R. Staby og Hustru \$5; Wild Rose, Wis., Miss Mary Jensen \$2; Denmark, Wis., Mrs. J. P. Christensen \$1; Blair, Nebr., en unævnt \$1; Brooklyn, N. Y., Salems Mgh., en unævnt \$5; Blair, Nebr., en unævnt til Elk Horn Hj. \$15; Falmouth, Maine, J. C. Smith \$10; Cushing, Wis., S. S. til Waupaca Hj. \$5.80; Albert Lea, Minn., Dagny og Phillip Hansen \$5; Wolback, Nebr., ved Albert Hansen \$4.50; Shennington, Wis., Thor Holm \$5; tilsammen \$6985.45.

Det ny Regnskabs-Aar.

Albert Lea, Minn., Sunshine Club \$5; Westby, Mont., Chr. Andersen \$10; Webster Grove, Mo., Den d. l. S. S. \$5; Albert Lea, Minn., Mrs. C. Jensen \$10; Elk Horn, Ia., Menigheden \$100; Blair, Nebr., Miss Anna Andersen \$2; Weeping Water, Nebr., C. Ankens og Hustru til Elk Horn Hj. \$4; Kenosha, Wis., St. Mary S. S. \$21.74; Overskud ved Salg af Pastor J. Søs Sanghefter \$6.67; Warren, Pa., Dortha og Edith Eriksen \$1; Omaha, Nebr., Søren Frandsen \$20; New Lebanon, Wis., Thomas Jensen og E. A. Hjortsvang hver \$1; Hardy, Nebr., Iver Petersen \$10; Cedar Falls, Iowa, Henry O. Johnsen \$5; Brooklyn, N. Y., Salems S. S. \$10; Trufant, Mich. Niels Petersen \$1, en unævnt \$2; Elk Horn, Iowa, Y. P. Society \$25; Plainview, Nebr., J. W. Jensen og Hustru \$5; Blair, Nebr., Mrs. Chris F. Jensen \$3. Tilsammen \$248.41

Modtaget med Tak; Otto Hansen.

Blair, Nebr., den 15. Juni, 1920.